

עוד רגע עם ציפי

פגישה מצחיקה ורצינית עם ציפי מור

נעמי לבנון קשת
צילום: איציק רובין

ציפי מור בתפקיד רגע, באדיבות הטלוויזיה החינוכית

רגע עם פיטסוק - ציפי מור וספי ריבלין, באדיבות הטלוויזיה החינוכית

הכפנים שלי נשאר צעיר, אבל הברכיים והגב מאותתים לי, מידי פעם, וזה די מעצבן" - אומרת ציפי מור, (65) בכנות ובהומור האופייניים לה.

גם היום, עשרות שנים אחרי 'רגע עם דודלי' רבכית של פיטסוק - היא נשארה, וכנראה תמיד תישאר, 'רגע' המיתולוגית, ועובדה שאנשים כל הזמן מזוהים אותה. היותר צעירים שבהם ניגשים ואומרים לה בפשטות: 'את מוכרת לי'...

בגינה רצינית יותר היא מספרת שעד לפני זמן מה סבלה במשך כמה שנים מכאבי תופת בכל מקום אפשרי בגוף, כשיטפולים מטיפולים שונים וכמוכן תרופות - לא עזרו במאומה והביאו אותה כמעט אל סף היאוש. "עד שקראתי את ספרו של ד"ר ג'ון סראנו 'רופי הכאב הכרוני' וחיי השתנו מהקצה אל הקצה" - היא מסבירה - "בגדול לטענתי הבסיס לכל כאב הוא נפשי. יש לנו טראומות ומפגעים וכאבים שנצברים בנו בטונות עד שיום אחד הגוף שלנו פשוט מגיב לזה. קראתי, הפנמתי, אימצתי ועשיתי כל מה שכתוב בספר. זהו תהליך מוקדם ומוכנה ששינה את חיי, כשהפעם, בניגוד לפעמים קודמות, גם הדיאטה שעשיתי עזרה לי והשלתי מעצמי 14 ק"ג, מה שכמוכן תרם עוד יותר להרגשה הכללית הטובה".

בכל השנים הללו, בהן סבלה מכאבים עזים שהתישו אותה, המשיכה להופיע על במות, לשחק דמויות שונות - לשמחת לב הילדים והוריהם, כשלדבריה היא מכניסה את המחשבים העזים שהיו תקופים אותה במהלך הצגה - לדמות שגילמה באותו רגע, והקהל

לא חשב שיש משהו חריג שדמות שפתאום מוציאה מגרונה צעקת כאב או עושה תנועה חדה עם היד. "הילדים וההורים היו בטוחים שזה חלק מהדמות" - היא אומרת ומוסיפה: "וזה כשמש לפני כל הצגה הייתי לוקחת 2 כדורים חזקים לשיכוך הכאבים. רק כך יכולתי לעבור הצגה בשלום. היום, לאחר השינוי הדרמטי שעשיתי - אני לא צריכה כלום! אני מוצאת את עצמי הולכת שעות ולא מאמינה שזו אני".

מציפי ל'רגע'

ציפי, לבית מושקוביץ, נולדה בחיפה, במרומי הכרמל, להורים ניצולי שואה. האב, סוחר רזים, היה גם צייר מוכשר. לאם היו תמיד כשרון לציור ונטיית למשחק אותן היא מגשימה דווקא היום בשנות ה-80 לחייה. בילדותה נדדה המשפחה לרמת גן, להל אביב - כאן למדה הילדה המוכשרת בבית ספר 'רננים', ובהמשך, כשיצפי כבר היתה בוגרת, נסעו ההורים והאח לארה"ב - שם ניסה האב את מזלו ולרוע המזל שם נפטר בגיל 58. בתחילת שנות ה-70 התגייסה לצה"ל ושירתה כלהקת פיקוד דרום, עם חנה לסלאו ואביבה אבידן. "ואני ככלל לא שרת. רק עשיתי עם השפתיים מחשש שאזיף" - היא צוחקת. מיד עם שחרורה החלה להופיע בהצגות שונות בתיאטרון המסחרי, בהן 'שוב לאהוב' - במסגרת 'מועדון הצועני השורק' של דן אלמגור, ו'הבזאר הגדול'. הפרסום הגדול שלה, המלווה אותה עד היום, הגיע שנים אחדות מאוחר יותר, מהמחצית השנייה של שנות ה-70 ועד תחילת ה-80, כשכמדינה החד-ערצית גילמה ציפי מור את 'רגע',

"מידי פעם אני מנסה ליצור קשר עם מפיק או במאי אך כיון שאינני מתגוררים, או כשוה לא מתקדם אני מניחה לעניין"

ציפי מור עם בן זוגה קובי זינגר

בכנות - "מידי פעם אני מנסה ליצור קשר עם מפיק או במאי אך כיון שאינני מתגוררים, או כשוה לא מתקדם אני מניחה לעניין".

במהלך השנים לקחה ציפי חלק בהרבה מאד סדנאות ורחניות לטיפוח הגוף והנפש, מסוגים שונים. הניסון שצברה מאפשר לה, לדבריה, להרצות, ביחד עם חברה נטורופתית, בנושא שימור המוח. "חלק שלי הוא שאני מביאה את הניסון האישי שלי בריפוי עצמי. אני מאמינה שמי שחוזה דברים, כמוני, ועושה דברים שעזרו לו - יכול לעזור לאחרים, ואני לפחות מנסה. אני גם ממשיכה לפקוד את הסדנאות האלה כי זה חשוב לי". היא אומרת בפשטות כי הצורך הזה נובע מטרומות אישיות וכאלה לא חסרו, מסתבר, בחייה, כולל הגירושין המסורקים בשעתו - מאבי בנה היחיד.

לא משתעממת לרגע

לפני 14 שנה נהרג אחיה היחיד בתאונת אופנוע. הוא היה מוסיקאי מוכשר שהופיע עם להקת 'מעלית לקומה ה-20'. הוא הרבה לכתוב מילים ולתתם ואף כתב לאביבה אבידן את 'יהיה בסדר'. "מותו היה מכה קשה. הוא השאיר אחריו אשה וילד בנות קטנות" - אומרת ציפי - "לאחרונה יש לי חלום מזור: לעשות מופע עם השירים שאחי

מתמונתיה. היא למדה כתיבת שירה אצל המשורר ישראל בר-כוכב, שהחמיא ועודד אותה מאד להתמיד בדרך זו.

המופע המודולרי של ציפי

כבר הרבה שנים שהיא מתגוררת בגבעתיים. בתשע השנים האחרונות היא כוזגית ממוסדת ומאושרת עם קובי זינגר, אמן עיצוב אירועים בבלונים. באמצעותה למדה את התחום והיום שניהם לוקחים חלק בעיצוב המקום, בכל אירוע שאליו הם מזומנים. "עיצוב בבלונים זו אמנות לכל דבר. פיסול של ממש, בהתאם למה שבעלי השמחה רוצים, ואני כל הזמן לומדת ומשתלמת אצל טובי הבלונאים" - היא מסבירה.

עד לא מכבר הופיעה במקביל בכמה הצגות לילדים: 'פיטר פן', 'הבית של יעל', 'עוז לי גרץ לי', סבא אליעזר, ובו בזמן גם במופע למבוגרים: 'צחוק מביא אור' - מופע בידורי שכתבה לבד והיא מגדירה אותו 'מופע מודולרי' המתאים לפי הקהל שלפניו היא מופיעה. היא גם משתתפת במופע עם גילה ואיל כהן, בעבר שירי משרורים כשהיא מספרת מה שמאחורי השירים והמשוררים.

"במהלך השנים הופעתי בהפקות פרטיות למבוגרים אבל אף פעם לא בתיאטרון הרפרטוארי, ואני די מצרה על כך. אולי החמצתי" - היא אומרת

רגע עם רוני

מה שבטוח הוא שאהיה סבתא מצחיקה. לא כזאת שעושה כל היום בייביסיטר, אבל כשהם יהיו אצלי - אעשה איתם דברים כיפיים"

בתכנית הטלוויזיה המושקעת לילדים: 'רגע עם דודלי', לצד שלמה ניצן ובסדרת-ההמשך 'בבית של פיטסוק' לצד ספי ריבלין. הדמות הזאת, של הילד הנצחי, קיבעה אותה לנצח בתודעת הקהל, ילדים ומבוגרים כאחד.

רבים לא יודעים אבל בגללה הוקפאו צילומי התכנית כמעט בשנה, וזאת לאחר ציפי, שאך זה נישאה באותה עת למתופף אלון הלל - נכנסה להריון, ורק לאחר שילדה את בנה היחיד רונן, כיום מוסיקאי מצליח, החלו בצילומים. כשתלתה התכנית לאויר התגובות וההערצה לא אחרו לבוא.

בשנות ה-80 שיחקה גם בסרטו של נדב לויתן 'בנות' ובסדרת הטלוויזיה 'הצעקנים', ובהמשך, בשנות ה-90 לקחה חלק ב'פרפר נחמד' - עוד חכנית מיתולוגית. באותן שנים השתתפה בקלטות ילדים וב-2006 שיחקה בסרט 'מכתבים לאמריקה' של חנן פלד. במהלך כל השנים המשיכה להופיע, בתפקיד משנה ובתפקידי אורח, בסדרות טלוויזיה שונות ובהרבה מאד הצגות ילדים - דבר שהיא עושה עד היום. ב-2016 השתתפה בסדרת הטלוויזיה לילדים 'המסעדה של מיקי'.

היא משחקת בהצגות ילדים שכתבה, הוציאה שני ספרי ילדים, מגלה כשרון אמתי בציור ואף השתתפה כארבע תערוכות קבוצתיות בהן גם מכרה כמה

התיאטרון הרפרטוארי שבחור להעלות חומרים פשוטים וקלים 'לעיסוק', שלא מצריכים לחשוב יותר מיד. מצד שני גם הקהל, שכבר יוצא מהבית בערב, כנראה לא ממש רוצה לראות סבל או דברים קשים, כי זה יש לו מספיק בחיים האמיתיים".

למרות שלל עיסוקיה הרבים, ובאמת שכאלה לא חסרים לה והיא לא משתעממת אף לרגע - הרי שהמקום שבו היא מרגישה הכי הכי בבית, ושחסר לה יותר מכל הוא כמוכן: הטלוויזיה. זו הסיבה שכל כך נהנתה כשהוזמנה לקחת חלק בעונה בסדרה של מיקי מוכתר 'המסעדה של מיקי'. היא אומרת ומוסיפה ספק בהומור ספק ברצינות: "אולי גם בזיכרון של יוצרי הטלוויזיה הצעירים אני מקובעת כ'רגע' וחבל שלא רואים שיש פה, לפניכם, כשרון מהלך על שתיים! אני כל כך מגוננת שזו ממש החמצה. אבל בכל זאת אני פונה ליצרנים ואומרת: אני עוד כאן! אל תזכרו בי אחרי מותי" - היא לי: "עדיין יש לי הכישרון וכדאי לכם לנצל אותו כל עוד אני כאן!"